

עת לספור!

שקט השתרר בחיותות. חיילים מאובי קים וספוגיזיעת, שזועות המילחמה חררי תות על פניהם, החלו יוצאים לחופשות לעורף. דמעות האושר של המישפחות, שחיבקו את יקיריהם, נמהלו בכוס הי דמעות, בדמעות היגון והכאב של הי מישפחות השכולות. היה זה שבוע של בכי, גם בטרם פורר סם מיספר הנפגעים, ובטרם הותר לפרר סם את שמות החללים, נתפס לראשונה היקף הקורבנות. לא היה כימעט בית בישראל שלא התאבל על ידי, קרוב, מכר או בן-מישפחה. הייתה זו העקובה מדם שבמילחמת ישראל, מאז מלחמת העצמאות, מלחמה אכזרית שמחיר הניצחון הצבאי בה היה

שבויי ישראלים בסוריה גולדה הבטיחה

שבויים סוריים • בידי אללה

כבד מנשוא. המישפחות השכולות נשאן בדומיה ובי אלמוניות את יגונן, אך מעל למסך השי תיקה החלו מרחפים סיפורי הטרגדיות האנושיות שהולידה המילחמה, ששום די מיון אנושי לא היה מסוגל לבדותן. הגירף היפה פשישית, במילחמת ששת-הימים היו מישפחות ששכלו יננים מבניהם, המילחמה הזאת ייסרה יותר כי

* חייל צה"ל עוזר לשבוי סורי, הסו חב על גבו שבוי סורי פצוע.

שפירא וגולדה נתיבי נפט מול נתיבי דם

מכותיה. היו מישפחות שכאבו על שלושה בנים. כמו אותו בעל תחנת-דלק, בואכה אר-פירה, נכה שאיבד את שתי רגליו כשי דרך על מוקש באיטליה במילחמת הער לס, ששלושת בניו הלכו למילחמה. רק שניים חזרו - פצועים. על כסא-הגלגלים שלו גלש האיש אל מיטות בניו הפצועים לסעדס, ואחר חזר אל תהנת-הדלק שלו בלב המידבר, כדי לברוח מהיסורים. ואם אחת, שכמו רבות אחרות אחונה ציריילדה מוקדמים, כשהבעל היה בחי זית הקדימה ללדת, ילדה בת, אך נפטרה בשעת-הלידה, ביקשו להודיע לאב ולא הספיקו, הוא נהרג יומיים אחרי לידת התינוקת, שיצאה אל אוויר העולם ללא הורים וסיפורה של אלמנת טיים ממילחמת ששת-הימים. היא הרתה ללדת כשנודע לה על נפילת בעלה. ילדה בן, שלא הכיר את אביו, לימים התגברה על אבלה, נישאה בשנית, כשפרצה המילחמה היתה בהריון. בעלה השני נפל בקרב, היא עומדת ללדת ילד נוסף שלא יכיר את אביו. **בידי תרועות אשכבה**, וידידת נעור ריו של בן-קיבוץ בשפלה החוף, טיים שנהרג במילחמת ששת-הימים, בתום תקו פת-האבל ינישאה לאחיו, האח נפל ביום הראשון למילחמת יום-הכיפורים. והצעיר התלאיבני, שהמילחמה שיב- שה את חגיגת חתונתו הקרובה, בגלל מצביה-חרום ביטלו את החגיגה, אבל עמדו להעמיד חופה בחוג המישפחה. כג- דה המערבית של תעלת-סואץ, בימים הי אחרונים למילחמה, קיבל הבחור חופשה מיוחדת כדי לצאת לעורף, להינשא ולחזור ליחידה, בדרך צפונה נקלע להפי גוה ארטילרית ונהרג. והשוטר הצבאי בחזית התעלה, שקיבל חופשה מיוחדת כדי להיות נוכח בטכס ברית-המילה של בנו, שנולד אחרי פרוץ הקרבות, ראה את הבן, נשא אותו על ידיו בטכס הכרית, וחזר ליחידה, בו ביום הביק אותו המוות. או האשה ישיבה שבעה על אחיה, ביום השמיני, כשהסירה את בגדי האבי לוח, נמסר לה על נפילת בעלה. ולא תרועות אשכבה וטכס-יוכרונו, ביכי תה השבוע ישראל את מתיה

המילחמה

...הלא תדאג'

לשלום שבויך

השבוע הרביעי אחרי יום-הכיפורים נפי תח בסימן המאבק על גורל השבויים -

מה של הנושא בישראל. אך יתכן גם שהבינו וקיוו עליידי עיכוב הרשימות ללחוף על ישראל כדי להשיג תישגים שונים, כגון: **●** התזרת צה"ל לקו ה-22 באוקטובר, יום הפסקת-האש הראשונה; **●** הכרזה ישראלית שתא מחילה רשי מית את אמנות-ל'גבה על השטחים המוח-זקים, דבר שתערבים דרשוהו מזה שש שנים; **●** שיתרוו עצירים בישראל, כמו, פיי דאיון פלסטיניים. יתכן שמכשול זה יסולק, בעזרת לחץ אמריקאי וסובייטי על מצריים, אך עצם הגישה המצרית היתה לא רק בלתי-אנור שית, אלא גם אווילית. כי היא יצרה תגור בה של שינאה ומרירות דווקא בשעה ש-גברה בציבור הישראלי הנכונות לחזור לשלום.

הממשלה

מישהו

מוכרח לסבול

כאשר יעקוב שימשון שפירא כועס, אין לו מעצור, בלי היסוס, הוא מכה במי שגרה לכעסו. השבוע כעס שפירא, יריביו אמרו לאחרי-מכן, שהיו לו סיי בות אישיות לכעוס. לפחות שלוש: **●** ערב המילחמה התגרה משה דיין בשפירא, הדיח את שותפ-לשעבר של שפירא, עורך-הדין מיכאל פירון, ממור עצת המנהלים של התעשיה האווירית. **●** בעת הרכבת רשימת המועמדים של המערך, הקפיצו עסקני המנגנון, בהסכמת גולדה, את שפירא ממקומו הריאלי ב-כנסת, אל תחתית הרשימה. (ארבע שנים לפני כן נעשה אותו הדבר לקודמו של שפירא, שרה-מישפטס דוב יוסף, והדבר רישר את סילוקו מן הממשלה). **●** שפירא לא שותף בהתייעצויות הי גורליות ערב המילחמה ובראשית המיל-חמה. יתכן שגורמים אלה הגבירו את זעמו של שרה-מישפטס הקשיש, אך יתכן שי-סיסמה בו הרגשתי-קיפוח עמוקה יותר: בימי פרשת נתיבי נפט, הוכרח עליידי אווירתי-הליניץ הציבורית להתפטר, אף שחלקו בפרשה היה שולי בלבד. כאשר הוחזר לתפקידו עליידי גולדה, עורר הי דבר מורת-רוח ציבורית. עכשיו, כאשר קרה מחדל שגרה לאסון גדול יותר לאין ערוך, לא נוצרה אוויר רח דומה כלפי השר האחראי: משה דיין. שפירא יכול היה לומר לעצמו: האם נתיבי הדם חשובים פחות מנתיבי הנפט? המופקדה מעל לכה, כך או כך, כאשר התכנסה הכנסת כדי לדון בהפי-סקת האש, וחברי-הכנסת התרכזו כדרכם במיוגון הח"כים במקום לשמוע את נאומי המתוכננים במליאה, לא שם שפירא מח-סום לפיו, בשוחות ליד השולחן הוא מתח ביקורת קטלנית על משה דיין, לא הס-תיר את דעתו שאדם שעמד בראש מעי-רתי-הביטחון בשעה שנעשו מישגים תהיר מיים כאלה, מוכרח להתפטר, הוא לא שם לב לכך שמיגוןן הכנסת הוא אחד המקור מות החשופים ביותר בישראל, השורץ עיתונאים וסחם סקרנים. יתכן שתוסר-דיסקרטיות כזאת היתה נסלחת לו, אלמלא חזר שפירא על דבריו בישיבת סיעת המערך בכנסת, והזוי ישיבה "סגורה", הפתחה לרווחה לכל מדליף, כל מילה הנאמרת בה מועברת אוטומטית לעיתונות עליידי ח"כים שוחרי פירסום-עצמי, המוכרים את ההדלפות תמורת פירסומת. בישיבה שוב הרים שפירא את קולו, ותבע את פטוריו של משה דיין, בעוון המחול הביטחוני המהריד ערב המילחמה. התגובה היתה מיידית וצפויה. עסקני-המיסלגה מן השורה השלישית, שגורלם תלוי בתוצאות הבחירות, התקרי ממו נגד הבגידה במיסלגה, ח"כ אברהם זילברברג, איש המושבים, שזכה למקום ריאלי-בספק ברשימה לכנסת הבאה, היה הראשון שהתפריץ. הכל הבינו מייד שביקורת כזאת בתוך המיסלגה יכולה לסייד אותה ולתת סיחחוף